

I 268.628

UŁ. KAZŁOŨŠČYK.

**BIEŁARUSKIJA
NARODNYJA
PIEŚNI**

Z SAKOLSKAHA PAWIETU.

Wilnia, 1930 h.

Wydawiectwa „Biełaruskaj Krynicy“.

Biełaruskaja Druk. Im. Fr. Skaryny, Wilnia, Zawalnaja 6.

Wileńskie Starostwo Grodzkie

Exemplarz obowiązkowy

zbiórka

I

Egzempl

1000

Dnia

XI - XII

19

29 r.

UL. KAZLOŪŠČYK.

**BIEŁARUSKIJA
NARODNYJA PIEŚNI
Z SAKOLSKAHA PAWIETU.**

Wilnia, 1930 h.

Wydawiectwa „Biełaruskaj Krynicy“.

*Noty da hetych piešniaŭ znachodziacca
ŭ našaj redakcyi i nia mohuć być pakul što
drukawany z pryčyn tehničnych.*

1268.628

Da susiedziaŭ z pad Sakolki.

Darahija susiedzi! Nia stydajciesia ŝpiawać swaje prostyja biełaruskija pieśni, bo jany wyjaŭlajuć Wašuju dušu, Wašyja biedy, niadolu i Wašuju minuŭščynu. Jak kaliś naš piaśniar Maciej Buračok, haworačy pra našu prostuju mowu, kazaŭ: „Nie pakidajcie mowy našaj biełaruskaj, kab nia ŭmiorli“, tak, datyčna pieśniaŭ, možna-b było skazać i siahońnia: nie pakidajcie pieśniaŭ našych biełaruskich, kab nie zaniamieli.

Dyk ŝpiawajcie swaje rodnyja biełaruskija pieśni! Kali chto mo' ŭžo zabyŭsia, dyk waźmi hety ŝpieŭničak i zaŝpiawaj swaju prostuju pieśniu, a prypomniacca tady tabie, darahi susiedzie, twaje dziacinnyja hady, twaja matka, što ŝpiawała kaliś tabie nad kałyskaj hetyja-ž prostyja pieśni, twaja wiakowaja dola, twaje dziady i pradziady, jakija ŭkładali i ŝpiawali hetyja pieśni.

Zaŝpiawaj, susiedzie, swaju rodnuju sumnaju biełaruskuju melodyju, a ad hetaj melodyi zapłača twaja dobraja, ŝcyraja duša, ŝkadujučy taho času, kali mo' pahardžała pieśniami i zwyczajami swaich baćkoŭ, stydałasja ich siarmiahi, ich zrebnaje saročki i ich prostaj mowy.

Dyk ŝpiawaj, susiedzie, swaje rodnyja pieśni. Ŝpiawaj tak, kab pačuli ŭsie, kab pačuli

i ũściešylisia tyja, što hetyja pieśni ũkladali
i śpiawali i ũžo daũno adpačywajuć u syroj zia-
mielcy.

Śpiawaj, a budzie tabie lahcej na sercy
i adrodzicca twaja Bielaruskaja duša.

Haspadar z-pad Sakołki.

* * *

Padanyja tut pieśni amal usie sabrany
ũ majej rodnaj wioscy Zalesie. Melodyi ich asa-
bista mnie wiedamy, jak žycharu hetaje-ž wio-
ski. Hetyja pieśni raspaũsiudžany pierawažna pa-
miž Bielarusami-katalikami; jany dakazywajuć,
što Bielarus ci z-pad Miensku, Smalensku, Ma-
hilowa, Wiciebsku, Wilni, Horadni, ci z-pad sa-
maha zachodniaha kutka, jak Sakołka, joć tym-
ža samym Bielarusam—tyjasamyja sumnyja
jaho pieśni, tajasamaja ščyraja bielaruskaja duša.

Žmiest pieśniaũ ja padaũ takoj haworkaj,
jakoj jany tut piauucca narodam. Palanizmy
ũ pieśniach pakazywajuć stupień upływaũ pol-
skaje mowy na Bielarusaũ-katalikoũ u Sakolščynie.

Da napisanych mnoju notaũ pieršaha hoła-
su daharmanizawaũ druhi hołas Zalesianski ar-
hanisty Kawaleũski, za što jamu tut ščyra dzia-
kuju.

Uł. K.

I.

Daŭno-ž ja, daŭno ũ matuli była.

Daŭno-ž ja daŭno
ũ matuli była,
daj ũžo-ž taja darožańka*)
trawoj zarasła.

Trawoj zarasła,
płyŭcom zapłyła,
čyrwonaju kalinaju
pazarastała.

Chłopcaũ paprašu,
trawu wykašuć,
a ja tuju kalinańku
sama wylamlu,
j da swajej matulańki
ũ haściniu pajdu.

Mileńki kaža:
da j prybirajsia,
ja kaničańka zaprahu
cibie padwiazu.

Cibie padwiazu,
tabie razkažu,
bywaj, bywaj maja miła,
pakul ja skažu:

*) Apošnija dwa radki skroź paŭtarajucca.

U nidzielku bywaj,
nočańku načuj,
ũ panidzielak raniusieńka
da domu dumaj.

Jak da mamy jdu
ta ũsie skačućy,
jak da cibie, moj mileńki
ta ũsie plačućy.

Jak da mamy jdu,
ta mnie wiasieło,
jak da cibie, moj mileńki,
—świeta nie widno.

Jak da mamy jdu
—słonajka jasna,
jak da cibie, moj mileńki,
—dola nieščasna.

Jak da mamy jdu,
słonajko świecić,
jak da cibie, moj mileńki,
ta chmura lacić.

Jak da mamy jdu,
a wianočki ũju,
jak da cibie, moj mileńki,
ta ũsie ślozki lju.

II

Pajechaŭ naš Jasiuleńko.

Pajechaŭ naš Jasiuleńko.
za moro, za Wisła,
oj pakinuŭ Kasiuleńku*)
žeby jana rasła.

*) Apošnija dwa radki skroź paŭtarajucca.

Jana rasła i wyrasła
až pad mieru stała,
ždała, ždała Jasiuleńka,
až płakaci stała.
Žwiniać koła kawanyja
pad wozam idučy,
oj wyskačyŭ Jasiuleńko
da Kasi jedučy.

Oj wyskačyŭ, nie wyskačyŭ,
što-ž za maja dola?!
Pažanu-ž ja siwe wołki
ŭ zialona dubrowa.

Pasieciesia, siwe wołki,
nie bojciesia woŭka,
a ja pajdu da mamańki —
balić mnie hałoŭka.

Waźmiecie-ž wy, mamuleńku,
chustańku najlepšu
i źwiazecie Jasiulkawi
hałoŭku najmilšu.

A čom-ža-ž ty, Jasiuleńku,
ŭ toj čas nie žaniŭsia,
jak u lesi na haresi
kukolik rasćwiŭsia?

Oj čom-ža-ž ty, Kasiuleńka,
ŭ toj čas замуž nie jšła,
jak u poli na kukoli
kwietańka začwiła?

Oj čom-ža-ž ty, Kasiuleńka,
ŭ toj čas замуž nie jšła,
jak u młyni na kamieni
pšaničańka ŭzyšła?

Oj čom-ža-ž ja, Jasiuleńka,
ũ toj čas замуž nie jšła?
Bo ja jšče młoda była,
matka nie puściła.

A dzie-ž taja kryničańka,
što ja ũ joj kupaũsia?

A dzie-ž taje dziaũcynańka,
što z joju kachaũsia?

Da ũže-ž taja kryničańka
trawoju zarasła,
daj ũže-ž taja dzaũcynańka
daũno замуž paišla.

3. Płyńcie, płyńcie, bieły husi.

Płyńcie, płyńcie, bieły husi,
bystraju wadoju,
maładaja dziaũcynańka,*)
razmoũsia za mnoju.

Oj ni raz ja, moj Jasiulku,
z taboj razmaũlala,
to ja tabie, moj Jasiulku,
praũdy nie skazała.

A jak budúc bieły ručki
stułaju wiazaci,
tade budu, moj Jasiulku,
ũsim praũdu kazaci.

A jak stali bieły ručki
stułaju wiazaci,
tade stali drobny ślozki
z wočańkaũ padaci.

*) Apošnija dwa radki skrož paũtarajucca.

A moj-ža-ž ty, Jasiuleńku,
maje miła serca,
daj-že, daj-že swej chustańki
sinie wočki ũcierci.

Nichaj płynuć, nichaj płynuć,
jak bystraja wada,
nichaj cibie ludzi znajuć,
što ty panna młoda.

A maje-ž wy, mamuleńku,
paradańka ũ chaci,
oj paradź-ža mnie radańku,
jak Jasiulka zwaci.

A jak siadzieš, curuleńka,
za ciasowym stołam,
tade nazwieš, tade nazwieš.
Jasiulka sakołam.

Lepiej budu, mamuleńku,
horku redźku jeści,
jak z mileńkim, maładzieńkim
za stolikam sieści.

Lepiej budu, mamuleńku,
horańku kapaci,
jak z Jasiulkam maładzieńkim
hora harawaci.

Ja horańkaj padkapaju
—siadu adpačynu,
za taboju, moj Jasiulku,
na wieki zahinu.

4. Piecie ludzi harelicu.

Piecie ludzi harelicu,
a wy husi wodu;
płyńcie, płyńcie, biely husi, *)
aż da maho rodu.

Ni każecie, biely husi,
što ja tut haruju,
a każecie, biely husi,
što ja tut panuju.

Jak budziecie, biely husi,
ušim praūdu kazać,
ta ni budzie radzimańka
ū haścini bywać.

Oj wyrwu ja z ruży kwietku,
pušču ja na wodu:
pływi, pływi, z ruży kwietka,
aż da maho rodu.

Płyła, płyła z ruży kwietka,
pry bierazi stała,
pryšła maci wodu braci,
kwietkańku paznała.

A maja-ż ty z ruży kwietka,
čaho-ż ty źbialeła?
Majo dzicia radniusieńka
musić z—wiek chwareła?
Ni chwareła, mamuleńku,
ni dnia, ni hadziny,
papałasia złomu mužu
ū wialiku družynu.

*) Apošnija dwa radki skroź paūtarajucca.

Samy siaduć wiačeraci,
mianie šluć pa wodu:
utapili, mamuleńku,
jak kanapli ũ wodu.

Utapiüşy kanapielki,
treba ich ciahac,
papaüşysia złomu mužu
— horo harawać.

Wyciahnuüşy kanapielki,
treba ich sušyc,
papaüşysia złomu mužu,
treba wiek z im žyc.

Wysušyüşy kanapielki,
treba ich ũže cierci,
papaüşysia złomu mužu,
treba žyc da śmierci.

A wyciaršy kanapielki,
treba ich trapać,
papaüşysia złomu mužu
— horo harawać.

5. Na poli wiarba.

Na poli wiarba,
pad jeju wada:
tam stajała dziaučynańka*)
krasna j małada.

Dziaučyna maja,
napoj mnie kania.
Ja ni budu kania paić
— ni žana twaja.

*) Apošnija dwa radki skroź paŭtarajucca.

Chocia-ž ni žana,
ali serdejko,
daj-že, daj-že kaniu wade
choć wiadzierajko.

Konik wodu pje,
kapytami bje,
ścieražysia, dziaŭčynaŭka,
bo jon cie zabje.

Choć zamierajecca,
ali nie uderyć:
prawa ruka, złoty pierścień
minie abaronić.

6. Čom ty, konik, wade ni pješ?
(Melodyja, jak „Piecie ludzi harelicu Nr. 4.)

Čom ty, konik, wade ni pješ?
ci darožku čuješ?

Čom ty, synku Jasiuleńku,
ŭ domu ni načuješ?

A jak-ža-ž mnie, maja maci,
ŭ domu načawaci?

Paściel bieła, ściana niema,
nie z kim razmaŭlaci.

Waźmi synku, Jasiuleńku,
kania waranoha,
wiadzi jaho da stajenki,
hawary da jaho.

Ja da jaho i hawaru,
a jon nie haworyć,
jak zdumaju pra dziaŭčynu
— duša-serca balić.

Pakiń synku, Jasiuleńku,
ab dziaŭčyni dumać,
a jak ŭwojdzieš da chatańki
dumaj pra swaju mać.

7. Addała maci.

Addała maci, addała maci
ad sie daleko:
za bory-lasy, za ciomna moro,
za bystry Dunaj.

Za bory-lasy, za ciomna moro
za bystry Dunaj.

Jak addawała, ta prykazała:
Siem let nie bywaj.

Jak ja wiarnusia siwaj ziaziulkaj,
prylaču da was;
prylaču, siadu ũ wišniowym sadu,
budu ja kawać.

Nie kuj, ziaziulka, nie kuj, rodnieńka,
laci ty u las;
prydzie siastronka, prydzie rodnieńka,
paprošim da nas.

Praz bor lacieła, praz bor lacieła,
kalinu jeła,
to ũ swaje matki, to ũ swaje rodnaj
hašcinu mieła.

Praz Dunaj lacieła, praz Dunaj lacieła,
wadzicu piła;
to ũ swaje matki, to ũ swaje rodnaj
ũ hašcini była.

8. Sasna maja, sasna.

Sasna maja, sasna,
našto-ž ty wyrasła?
Jak ja na cie hlanu, *)
to mnie serca tosknie.

*) Apošnija dwa radki skroź paŭtarajucca.

Oj złuju ja, złuju,
na swaju matulu,
našto mnie addała
zamuž maładuju.

Ani ja da rodu,
ani rod da mianie;
puści, Jasiuleńku,
da radziny maje.

Ja sam nie pajedu
i cibie nie pušča,
bo budúc pytaci
ci charaše ũ chaci.

Bo budúc pytaci
ci charaše ũ chacie,
ci żywa, zdarowa,
ci charaše ũ doma.

Jak budúc pytaci,
budu tak kazaci:
oj żywa, zdarowa
i charaše ũ doma.

Była rusa kasa—
wyrwaŭ da wałasa.
Chwartušak siwieńki
ad ślozak makreńki.

9. A u łuzi dźwie kaliny.

(Melodyja jak „Piecie ludzi harelicu Nr. 4).

A u łuzi dźwie kaliny,
a treciaja sasna,
ni dla cibie, moj Jasiulku,
ja ũ matki wyrasła.

Oj wyrasła, oj wyrasła,
Jak ryba ũ Dunaju.
Ja z taboju, moj Jasiulku,
woliki haniaju.

Wałe maje, piarestyja,
ciołki paławyja,
žanu ja was darohaju,
kali wy sytaja.

Zanu ja was darohaju,
awiečki druhoju,
a ja swaho Jasiuleńka
pa šapcy paznaju:

Jaho šapka atlasowa,
a kwiecia ružowa,
sam bielawy, ũłos kudrawy,
ścichieńka haworyć.

10. Zdrada, zdrada.

Zdrada, zdrada,
Sinie wočki, zdrada,
Čamu-ž ũ cibie, Jasiuku,
nie praŭda, čamu-ž u cibie?

Učora kazaŭ
da šlubańku staci—
dziś paječaŭ druhoji
šukaci, dziś paječaŭ.

Ni jedź, ni jedz,
Jasiulku ad minie,
bo nie znajdzieš lepšaji
nad minie, bo nie znajdzieš.

A choć znajdzieš
nad minie piakniejšuju,
to nie znajdzieš nad minie
milejšuju, to ni znajdzieš.

A choć znajdzieš
da karčme achwoču,
to ni znajdzieš nad minie
raboču, to ni znajdzieš.

A choć znajdzieš
z końmi i z wałami,
to ni znajdzieš z čornymi
brywami, to ni znajdzeš.

Ni jedź, ni jedź,
Jasiulku, ad minie,
a chto-ż tabie kašulu
wymyje, a chto-ż tabie?

A na poli bystry
Dunaj pływie, to
jon dla mnie kašulu
wymyje, to jon dla mnie.

Ni jedź, ni jedź,
Jasiulku, ad minie.
A chto-ż tabie ũ hałoŭcy
pajišča, a chto-ż tabie?

U ciomnym lesie
saławiejko šwišča,
to jon dla mnie ũ hałoŭcy
pajišča, to jon dla mnie.

Ni jedź, ni jedź,
Jasiulku, ad minie.
A chto-ż tabie hałoŭku
spałošča, a chto-ż tabie?

Na padworju
drobny doždžyk chwošča,
to jon dla mnie hałoŭku
spałošča, to jon dla mnie.

Ni jedź, ni jedź,
Jasiulku, ad minie.
A chto-ż tabie wiačeru
zhatuje, a chto-ż tabie?

U ciomnym lesie
ziaziuleńka kuje,
to jana mnie wiačeru
zhatuje, to jana mnie.

Ni jedź, ni jedź,
Jasiulku ad minie.
A chto-ż tabie pašcielku
pašciela, a chto-ż tabie?

A u łuzi trawa
pakošana, tam dla
minie pašciel pašcie-
lena, tam dla minie.

11. Balić-ža mnie hałowańka.

Balić-ža mnie hałowańka,
niekamu źwiazaci;
pašla-by pa miłoho:
niekaho pašlaci.

Oj zawiazu ja hałowańku
jadwabnym płatočkam,
oj pašlu ja da miłaho
siwym hałubočkam.

Laci, laci, hałubočku,
nihdzie nie spyniajsia;
jak zalaciš da miłoho
nizieńko kłaniajsia.

A maje-ż wy, mamuleńku,
sakoł prylataja!
dawaj, dońku, prynadańku,
nichaj prywykaja.

A maje-ž wy, mamuleńku,
jak prynadu daci?
ściali paściel bialusieńku,
nichaj laža spaci.

Ja pasłała paściel biełu:
jon nie kładawicca,
da j za maje biely ručki
abieruč dzierżycca.

12. Čom ty, saławiejku.

Čom ty, saławiejku,
rano nie śpiewaješ,
musić, saławiejku,
hołas, nie maješ?

A kab ja mieŭ hołas,
to by ja śpiewaŭ-by,
kab ja mieŭ dzieŭčynu,
to ni biadawaŭ by.....

Išle my harami,
išle my dałami,
napaťkali dziaŭčat
z čornymi brywami.

Adna była Hanka,
druha Maryjanka,
a treciaj nie skažu,
bo maja kachanka.

13. Latała ziaziulka.

Latała ziaziulka
praz sadok kajučy,
zapłakaŭ Jasiulko
ad dzieŭčyny jdučy.

Pryjšoŭ jon da domu
ni kazaŭ nikomu,
kładawiŭsia spaci,
kab ničuli ũ chaci.

Pryjšoŭ jaho ojciec,
staŭ jaho budzici:
ŭstawaj, synie Janie,
my pojdziem kasici.

Ni budu ŭstawaci,
ni pajdu kasici,
bo ja ni zdużaju
kosańki nasici.

Pryjšoŭ jaho bracic,
staŭ jaho budzici:
ŭstawaj bracie, Janie,
my pojdziem haraci.

Ni budu ŭstawaci,
ni pajdu haraci,
bo ja ni zdużaju
na wołki hukaci.

Pryšla jaho maci,
stała harawaci:
było, Jasiuleńku,
troch razam ni znaci.

Adna palubiła,
chustańku wymyła,
druha lubała,
kaŭnier prasawała.

Trecia hałubiła,
anieł hawaryła;
jak-ža moh ni znaci
i nie pakachaci.

14. Zialon barwinočak.

Zialon barwinočak
pa boru pasłaŭsia,
a moj miły z Ukrainy
praz ludzi kłaniaŭsia.

Što pa barwinočku:
ni jahad, ni ćwietu,
što mnie pa tych pakłonačkach,
kali jaho nietu.

Miaciona hułańka:
ni mnie jeju chadzić;
charošyja kawalery:
ni mnie ich lubić.

Adnaho lubiła,
taho pazabyła;
katoraho ja ni znała,
z tym da šlubu stała.

Šlubie, ty moj šlubie,
maje šlubawanie!
jakoje-ž mnie budzie
z miłym rozmaŭlanie.

Takoje-ž mnie budzie
z miłym rozmaŭlanie,
razmowa takaja:
dzień dobry, lichaja.

15. Ŭčora była subotańka.

Ŭčora była subotańka,
a dzisiaj nidziela
čamu-ž ũ cibie, Jasiuleńku *)
saročka ni bieła?

*) Apošnija dwa radki skroź paŭtarajucca

Oj ni biela, oj ni biela
dziwiata nidziela;
matka stara, siostra mała
i saročka ni biela.

Oj wyjdu ja na hułanku,
stanu na hrudočku,
oj wymyju, wyprasuju
ja swaju saročku.

Oj wymyju, wyprasuju,
daj ũ skryniu schawaju,
nichaj toje ludzi znajuć,
što žonki ni maju.

16. Pa sadu chadžu.

(Melodyja jak „Na poli wiarba“ Nr. 5)

Pa sadu chadžu,
winahrad sadžu,
a ja ũ cibie, mamuleńku *)
nižanat chadžu.

Ci ja nie daju,
ci ja baraniu?
waźmi, synku Jasiuleńku,
udawe dačku.

Udawe dačka
ni maja raŭnia:
jana chodzić pa sadočku
tak, jak kraleŭna.

Ani z jeju stać,
ani razmaŭlać,
rano ũstaŭšy, šapku źniaŭšy,
dzień dobry joj dać.

*) Apošnija dwa radki skroź paŭtarajucca.

chodzić pa sieniach,
chustka ũ kišeni,
čakaj, čakaj, Jasiuleńku,
choć da jasieni.

Dzień dobry, pani,
što chodziš z nami.
Usie twaje majentnaści
wianok ruciany

A jaki-ż ty pan,
što ja čakać mam;
usie twaje majentnaści
— zielony župan

17. A ũ harodzi jačmień.

A ũ harodzi jačmień,
a na poli żyto;
pryšle wieści da miłaji,
što miły zabit.

Zabity, zabity,
wyniesian na żyto;
čyrwonaju kitajkaju
ličańko nakryto.

Prylaciela pawa,
na kitajku ũpała.
Jak adkryła kitajačku,
tak zaščabiatała:

Ci ty, miły, ũpiŭsia,
ci z darožki źbiŭsia,
ci z druhoju zakachaŭsia,
mianie pazabyŭ.

Ni ja, miła, ũpiŭsia,
ni z darožki źbiŭsia,
ni z druhoju zakachaŭsia,
cibie ni zabyŭ.

Minie tyja bili,
što cibie lubili,
čyrwonaju kitajkaju
ličańko nakryli.

18. Kalinańka łuhawaja.

Kalinańka łuhawaja
ušie da mora pachilaje,
ad radočku adbiwaje.

Ad radočku da radočku,
da j ũ čužuju staronačku,
da j ũ čužuju staronačku.

Ni mnie listočki pisaci,
ni mnie samomu jehaci,
ni mnie samomu jehaci.

Zaprahajcie, chłopcy, koni
ja pajedu da miłoji,
ja pajedu da miłoji.

Zaprahajcie dwa kaštany,
a pajedu da kachanaj,
a pajedu da kachanaj.

Świecić miesiac, świecić jasny,
biaży, konik, biaży krasny,
biaży konik, biaży krasny.

Świaci, miesiac, pryświačajsia,
biaży, konik, paśpiašajsia,
biaży, konik, paśpiašajsia.

Žeby miła ni zasnuła,
warociejkaŭ ni zakmnuła,
warociejkaŭ ni zamknuła.

Ja pryjechaŭ pad warota,
staić miła ũ ščyrym złoci,
staić miła ũ ščyrym złoci.

Ja pryjechaŭ aź pad sieni,
staić miła, jak ũ papiery,
staić miła, jak ũ papiery.

Jana kania da stajenki,
a miłoha da światleńki,
a miłoha da światleńki.

Jana kaniu aŭsa, siena,
a miłomu miodu, wina,
a miłomu miodu, wina.

Sama stała ũ kancy stała,
biely ručki załamała,
biely ručki załamała.

Biely ručki załamała,
Sinie wočki zapłakała,
Sinie wočki zapłakała.

Čaho miła zažuryła?

ci pa aŭsie, ci pa sieni,
ci pa miodzi, ci pa wini?

Ni pa aŭsie, ni pa sieni,
ni pa miodzie, ni pa wini,
ni pa miodzie, ni pa wini.

Ali pa swajoj młodaści,
što nia żyła ũ pačciwaści,
što nia żyła ũ pačciwaści.

19. Raba ptašačka.

Raba ptašačka, niewialičačka
pa darožcy skača,
durna dzieŭčyna, nierazumnaja,
pa kawaleru płača.

Oj ni ja płaču, ni ja žurusia,
samy ślozy ljucca;
listočki pišu, da miłoha šlu,
da j ni wiasiołyja.

Woliki maje paławieńkija,
čamu ni harecie?
leta-ž wy maje maładzieńkija,
čaho marnie jdziecie?

Kab da tych wałoŭ harataj dobry byŭ,
moža jon haraŭby,
kab-ža-ž da minie chłopiec dobry byŭ
—hora harawaŭ-by.

20. Staić konik.

(Melodyja jak „Zdrada, zdrada“ Nr 10).

Staić konik, staić waranieńki,
na jom siadzić Jasio maładzieńki,
na jom siadzić.
A jon siadzić, na skrypańku jhraja,
struna strunie tonaŭ dadawaja,
struna strunie.

Struna strunie tonaŭ dadawaja,
maci syna ścicha nawučaja,
maci syna.

Ci ty, synku, nahajki ni maješ?
čamu ty swaje žonki nie karaješ,
čamu ty swaje?

Uziaŭ synok nahajku čarnieńku,
pawioŭ žonku ũ kamorku ciamnieńku,
pawioŭ žonku.

Jak staŭ jaje nahajkaju bici,
stali z jaho ũsie ludzi dziwici,
stali z jaho.

A z wiečara kamora źwiniela,
a ũ paŭnačy žonka adubieła,
a ũ paŭnačy.

Maci, maci, paradańka ũ chaci,
paradziła jak żonku karaci,
paradziła.

Paradziła jak żonku karaci,
paradz-ża mnie, hdzie jaje schawaci,
paradz-ża mnie.

Wiazi, synku, ũ čysta pole,
šwagrom skažaš, što pšanicu pole,
šwagrom skažaš.

Jana pole, da j pierabiraja,
pšaničańku da sie nachilaja,
pšaničańku.

Oj, dajcie mnie tuju skrypku zwonku,
ja zajhrajú swaju dolu horku,
ja zajhrajú.

Oj dajcie mnie kania waranoha,
ja pajedu da Hanulki ũ pole,
ja pajedu.

21 Adnaho maci da j syna mieła.

Adnaho maci, da j syna mieła, jana jaho
maładoha da j ažaniła.

Jana jaho da j ažaniła
j maładoji niwiestańki da j nie ũzlubiła.

Wyprawiła biely lon pałoć:

„jak nie apoleš, nia jdzi da domu.“

Jak ni apoleš—nie jdzi da domu,
u čystym poli, pad haroju stań bylinoju.

Jak jechaŭ miły da j z Ukrainy,
ũwidzieŭ bylunku za štery mili.

Mamulku maja, što za nawina?

u čystym poli, pad haroju staić bylina.

Waźmi, synku, hostru siakierku,
pajdzi zrubaj tam tuju bylunku.

Jak rabanuŭ raz—pachiliŭasia,
jak rabanuŭ druhi—paprasiliŭasia:
Ni rubaj minie—ja miŭa twaja,
nichts ni taki, jak matka twaja:
Nas maŭadych da-j aŭaniŭa
j maŭadoji niwlestaŭki da i nie ŭŭlubiŭa.

22. Ŭ harodzi kapusta.

(melodyja, jak „Sasna, maja, sasna”).

Ŭharodzi kapusta,
na joj list zialony.
Jedzie Jasiuleŭko,
pad im konik wrony.
Maje, mamuleŭku,
zŭjcie, ci nie zŭjcie,
a ŭto abiacali,
to ŭ skryniu ŭadujcie.

Skryniu sukienačak,
ŭto dla mnie zrabili,
ŭkatuŭku pieniendzy,
ŭto mnie adličyli.
Ŗkatuŭku pieniendzy,
ŭto mnie adličyli,
Francusku kalasku,
ŭto dla mnie kupili.

Staŭa mamuleŭka
skryniu ŭadawaci,
staŭa Kasiuleŭku
silno praklinaci:
Skryniu sukienačak
badaj ni znasiŭa,
ŭkatuŭku pieniendzy
badaj nie praŭyŭa.

Sięła Kasia potym
da Jasia ũ kalosa,
swajoj mamulency
ni pakłaniłasia.

Adjedźali jane
ad domu try mili;
adno da druhoho
słoŭko pramowili:

Pyta Kasia Jasia,
dzie radzima naša?
Štery mili lasu
da mego papasu...

Stery mili lasu
da mego papasu,
a pjataje pole,
tam radzima moja.

Pryjechali jane,
pad wysoki hanak
wychodzić świahrucha,
jak rużowy wianak.

Dzień dobry synowa,
ci żywa, zdarowa?
Dzień dobry, mamulku,
żywa j nie zdarowa.

Maje-ż, mamuleńku,
zdrowia ni pytajcie,
ali jak najchutčej
z kalaski zdymajcie...

Pyta Kasia Jasia:
dzie twe łożko stoi?
padajcie paduški,
padajcie puchowe,

Padajcie paduški,
padajcie puchowe,
nichaj ja pałoża
swoja hałouka chwora.
Skryniu sukienačak,
ta na mnie składajcie,
škatułku pieniendzy
na kościół addajcie.
Francusku kalasku
nazad adsyłajcie
j majoj mamulency
nizki pakłon dajcie.

23. Ažaniüsia Jasiulko.

Ažaniüsia Jasiulko —
uziaŭ Kasiulku ũ siomym roku —
Hej! ũziaŭ Kasiulku ũ siomym roku.
Oj, ni mnoho z jeju žyŭ:
adnu nočku načawaŭ.
Hej! adnu nočku načawaŭ.
Adnu nočku načawaŭ
krol na wajnu zakazaŭ.
Hej! krol na wajnu zakazaŭ.
Jaško ũ poli wajuja,
Kasia ũ domu haruja,
Hej! Kasia ũ domu haruja.
Piša Kasia listočki
da Jasiulka daloko.
Hej! da Jasiulka daloko.
Jon listočki čytaja,
pa sto mili ũjadžaja.
Hej! pa sto mili ũjadžaja.
Oj pryjechaŭ ũ padworje—

stuknuŭ, hruknuŭ u wakienko.
Hej! wyjdzi, wyjdzi, Kasieńko.
Oj ni wyšla Kasieńka,
wyjšło z domu siostraŭ šeść.
Hej! prosiać Jasia z kania źleść.
Jaško z kania ni zsiadaŭ,
chučej Kasi zapytaŭ.
Hej! chučej Kasi zapytaŭ.
Kasia syna pawiła,
sama leży niżywa.
Hej! sama leży niżywa.
Ŭchodzić Jaško u sieni,
stalare tut absieli.
Hej! stalare tut absieli.
Boh pamaży, stalare,
kamu dom budujecie?
Hej! kamu dom budujecie?
Oj nikomu čużomu:
twajoj Kasi najmilšuj.
Hej! twajoj Kasi najmilšuj.
Uschodzić Jaško ũ kamoru
niańki syna kałyšuć.
Hej! niańki syna kałyšuć.
Luli, luli, moj synu,
badaj ty byŭ ni rodziŭ.
Hej! badaj ty byŭ ni rodziŭ.
Jak ty maju Kasiulku
z taho świeta sprawadziŭ.
Hej! z taho świeta sprawadziŭ.
Ni narakaj, wojčańku,
twaja Kasia ũ wianočku.
Hej! maja matka ũ piasočku.
Twajej Kasi wiankie ũjuć,

majoj matcy zwane bjuć.
Hej! majoj matcy zwane bjuć.
Oj, zahrajcie arhaný,
majoj Kasi kachanaj.
Hej! majoj Kasi kachanaj.
Oj, zazwonce ũ zwonki zwon
majoj Kasi ũ wielki doł.
Hej! majoj Kasi ũ wielki doł.

24. Hej, tam u łuzi.

Hej, tam ũ łuzi kalina stajała*),
Hej, tam miła z miłym razmaŭlała.
Umru, miły, umru milusieńki.
Złaży na mnie wyšytu saročku,
Schawaj minie ũ wiśniowym sadočku,
Skapaj na mnie wysoku mahiłu,
Ŭsadzi na mnie čyrwonu kalinu,
Budzieš chadzić da minie ũ hašcinu.
Pašoŭ miły ũ sadok pad kalinu
Zajšoŭ da swaje miłaj ũ hašcinu—
„Ustań, miła, kalina zradziła.“
„Niachaj rodić, choć pa ziamle ũjecca.
Maje serca da cie nie adazwiecca.
„Ustań, miła, mały synok płača.“
„Niachaj płača, niachaj pierastanie.“
maje serca ad ziamle ni ũstanie.
„Ustań, miła, karoŭki rykajuć“.
„Puščaj cialatka nichaj wysysajuć.
„Ustań, miła, świnački skryhičuć.“
„Dawaj jeści, nichaj ni skryhičuć.“

*) Apošnija dwa radki paŭtarajucca.

„Maje ručki naŭkryž zložanyja,
maje hubki ŭže zasmožanyja,
Maje wočki ŭže zasłonienyja.

25. Na dware doždžyk.

Na dware doždžyk, a ŭ sieniach
šlizko, a ŭ sieniach šlizko,
Skłaniŭsia Jasiulko Hanulcy nizko*),
Pastawiŭ stołak i kaładečku,
i kaładečku, pasadziŭ Hanulku,
jak panienečku.

Hanulka rada, ručkami
plešča, ručkami plešča,
padsuńsia Jasiulku,
dam busi ješča.

26. A ŭ poli bialeńko.

(Melodyja jak „A ŭ harodzi jačmień“ Nr 17).

A ŭ poli bialeńko,
zaćwiło siwieńko;
nichts minie tak nie lubić,
jak naš Jasiuleńko.

A jon minie lubić,
wočkami marhaja.

Nichts minie dziaŭčynańki
da sie ni pryjmaja.

A chto mnie zojmie,
usiudu praŭdu pojmie:
adbiare jamu ručki j nožki,
da domu ni zojdzie.

*)Apošnija dwa radki paŭtarajucca.

27. Ja ũ sieradu radziłasia.

Ja ũ sieradu radziłasia,
jakoje mnie horo!
Za staroho ni pajdu
—baradoju kole*)

Staroha za baradu
na jarmałak pawiadu,
da j ũsie budu tużyci,
kab chučeŕ dzie pazbyci.

Ci za hroš, ci za dwa,
idzi stary da djabła,
a ja budu hulaci
j maładoha šukaci.

Za taho ja pajdu,
što małyja wusy —
oj abymu, pacałuju,
sama zaśmiajusia.

Dam na lulku kapiejačku,
na cybučok hrošyk.

Kury, kury, moj mileńki,
bo ty mnie charošy

Kury, kury, moj mileńki,
da j ni nakurajsia
i na swaju krasawicu
da j ni nahladajsia.

28. A ũ kamorajcy za dźwierajkami.

(Melodyja jak „Na dware doždzyk“ Nr 25)

A ũ kamorajcy za dźwierajkami
staić łożańko z padušačkami.

*)Apoŭnija dwa radki paŭtarajucca.

A ũ tym łożańku
lażyć Jasiulko i trymaja
skrypańku ũ lewaj ručancy.

Skrypańka jhraja,
až pramaŭlaja;
dzie taja dziaŭčynka,
što mnie kachała.

Ni tak kachała,
jak żaławala;
kupiła konička
j padarawała.

A toj koničak
wielki škodničak:
wydeptaŭ darožku
praz pastaŭničak.

Ni tak wydeptaŭ,
jak Jaś wykosiŭ
pamientaj dziaŭčyna,
što ja cie prosiŭ.

A ja cie prosiŭ,
kup pierścionečak,
a ty mnie wywiła
z ruty wianečak.

29. Zadumaŭ ja žanicisia.

(Melodyja jak „Ja ũ sieradu radziłasia“ Nr. 27

Zadumaŭ ja žanicisia,
što kamu toho.
Dziesiać hrošy ni staje,
daj paŭzałatoho *).

*) Apošnija dwa radki paŭtarajucca.

Dziesiac hrošy ni staje,
a piac pažyčaju.
Ja ũ Kraini dziaučynańku
žanicisia maju.

Oj pryjechaŭ ja ũ swaty,
kazali mnie sieści.
Nawaryli bulabonaŭ
ž mundzierami jeści.

Ja na tyja bulabony
achwoty ni maju.

Na palicy waranicy —
ũsie na ich ũwažaju.

Pahasili šwiatło ũ chaci,
samy lahli spaci.

Ja za tyja waranicy,
da j ucieki z chaty.

Wyjaŭ usie, usie wyjaŭ
tyja waranicy,
da j u sieni makaciort
pastawiŭ na palicy.

Jak lacieŭ, tak lacieŭ,
da j ni ahladaŭsia,
a jak kryknuŭ mužyk z cepam,
ta ja zašmijaŭsia.

30. Pa sadočku chadziła.

Pa sadočku chadziła,
labiadušku łamiła;
a ja ũ cibie moj, mileńki,
za najmničku służyła.

Ty ũsie žytko pradaješ,
a mnie hrošaj ni daješ,
choć ja ũ cibie, moj mileńki,
za najmničku służyła.

A ja z rodam zyšlaasia
j za cybulu ũpišlaasia.
Za cybulu, daj za mak,
pašla zamuž, daj nitak.
Pašla raz, oj horaž!
ni padmanieš druhi raz.
Dalesia mnie ũ znakie
čaławiečy kułakie.

Dalesia mnie u znakie
čaławiečy kułakie:
kułakami pa bakam,
dałoniami pa ščakam.
Čaho, miła, nadułaś,
čom kažucha ni ũdzieła?
A kab u cibie tak byŭ duch,
jak u minie jeść kažuch.

A moj Tewal — haspadar
usie kury papradaŭ.
Adnu zastawiŭ čubatu
j tuju zakinuŭ na chatu.
Sieła kurka na snapie,
zniasła jajak try kape,
a ja jajka pradała
i žydam daŭžok addała.

Pryšle žyde rabawaci,
ũ minie nima čaho braci.
Znašle ložka j pamiało —
minie ũ doma ni bylo.

31. Oj rečańka, rečańka.
Oj rečańka, rečańka,
čamuž ty nie poŭnaja?
Oj li, li, li, li, li, li, čamuž
ty niepoŭnaja.

Čamuž ty nie poŭnaja,
z bieražkom nie roŭnaja.
Oj li, li, li, li, lj li,
z bieražkom nie roŭnaja.

A jak-žaž mnie poŭnaj być,
z bieražkami roŭnaj być?

Oj li, li, li, li, li, li,
z bieražkami roŭnaj być.

A jak-ža-ž mnie poŭnaj być —
— Kasieńka wodu nosić.

Oi li, li, li, li, li, li,
Kasieńka wodu nosić.

Oj Jasiulku, Jasiulku,
čamuž ty nie ženišsia?

Oj li, li, li, li, li, li,
čamuž ty nie ženišsia?

Čamuž ty nie ženišsia,
na kaho nadzieješsia?

Oj li, li, li, li, li, li,
na kaho nadzieješsia?

Ci na hrošy ščasnyja,
ci na dziaŭkie krasnyja?

Oj li, li, li, li, li, li,
ci na dziaŭkie krasnyja?

J na hrošy ščasnyja
i na dziaŭkie krasnyja.

Oj li, li, li, li, li, li,
i na dziaŭkie krasnyja.

Ja za hrošy pić budu,
z dziewačkami žyć budu.

Oj li, li, li, li, li, li,
z dziewačkami žyć budu.

32. Užyšła zora ũ kancy dwora.

Użyšła zora ũ kancy dwora,
najjaśniejšaja zora.

Kudy, kudy, moj mileńki,
wybiraješsia?

Wybirajuś, maja miła,
u wialiku darohu.

Pieranačuj, moj mileńki
chaciaž adnu nočańku.

Rad ja byŭ-by try, čatery
nočki načawaci,
no bajusia, maja miła,
kab pachodu nie ũcieraci.

Nie ũcieraješ, maja miła,
ja ranieńko ustaju.

Jak zapiaje pieršy piewiań,
ta ja cibile abudžu.

Jak zapiaje druhi piewiań,
ta ja cibile nakarmłu;
jak zapiaje treci piewiań,
ta ja cibile wypraŭlu.

Oj wypraŭlu, oj wypraŭlu
za nowyja warota,
sama wyjdu na hułańku,
daj zapłaču sirota.

33. Prylacieli husi z dalokaha brodu.

(Melodyja jak „Na poli wiarba“ Nr. 5).

Prylacieli husi z dalokaha brodu,
sieli na Dunaju, zamucili wodu.
Badaj tyja husi da j marnie prapali,
jak my kachalisia—nas ludzi ni znali.

Nas ludzi ni znali,
matka ni wiedała,
jak razyšlisia tak
jak ciomna chmara.

Ciomna chmara idzie,
dromny doždžyk budzie;
z našaha kachania
ničoho nie budzie.

Pajdu utapusia
z wysokaho mostu,
bo dziaŭkie nie lubiać,
što małoho rostu.

Nie jdzi, nie tapisia,
bo dušu zahubiš;
lepiej ažanisia,
kali wiernie lubiš.

